

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 268/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Elektro-inžiniering, s. r. o., Rakytovská cesta 130, Banská Bystrica, zastúpenej advokátskou kanceláriou ATTORNEYS GROUP s. r. o., Kláry Jarunkovej 2, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Miroslav Ďuraj, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 63 Cb 32/2012-189 z 28. januára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 96/2013-249 zo 16. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Elektro-inžiniering, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Elektro-inžiniering, s. r. o (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobca“ alebo „navrhovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 Cob 96/2013-249 zo 16. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok zo 16. októbra 2013 alebo „namietaný rozsudok“) a rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 63 Cb 32/2012-189 z 28. januára 2013 (ďalej len „rozsudok z 28. januára 2013“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobca sa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 63 Cb 32/2012 domáhala proti žalovanému úhrady istiny s príslušenstvom na základe ústne uzavretej zmluvy o dielo, ktorej predmetom bol záväzok žalobcu vypracovať a odovzdať žalovanému projektovú štúdiu – vstupné údaje pre Slovenskú elektrizačnú a prenosovú sústavu, a. s., týkajúcu sa stavby „[REDACTED]“ a stavby „[REDACTED]“.

Okresný súd rozsudkom z 28. januára 2013 zamietol žalobu sťažovateľky a krajský súd rozsudkom zo 16. októbra 2013 potvrdil odvolaním sťažovateľky napadnutý rozsudok okresného súdu z 28. januára 2013. Okresný súd aj krajský súd zhodne dospeli k záveru,

že nárok uplatnený sťažovateľkou nie je možné priznať, pretože v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka po vznesení námietky žalovaným došlo k jeho premlčaniu.

Sťažovateľka poukazuje na to, že rozsudkom okresného súdu z 28. januára 2013, ako aj rozsudkom krajského súdu z 16. októbra 2013 došlo k porušeniu jej v sťažnosti označených práv, pretože podľa jej názoru okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní vo veci, ako už bolo na inom mieste tohto uznesenia uvedené, dostatočne „*neobjasnili použitie dĺžky premlčacej doby z hľadiska účelu a zmyslu bezdôvodného obohatenia a uspokojili sa len s konštatovaním, že premlčanie v tomto prípade podlieha režimu Občianskeho zákonníka*“.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že krajský súd a okresný súd v rozsudkoch „... *dostatočne nezdôvodnili, prečo prihliadli na námietku premlčania vznesenú žalovaným, poukázali jedine na novšiu judikatúru v tejto veci, vôbec však nezohľadnili skutočnosť, že rozhodnutia, resp. závery v judikatúre predloženej žalovaným neodporujú sťažovateľom predloženej judikatúre, práve naopak, dopĺňajú ju o iné situácie. Oba súdy zároveň neobjasnili použitie dĺžky premlčacej doby z hľadiska účelu a zmyslu bezdôvodného obohatenia a uspokojili sa len s konštatovaním, že premlčanie v tomto prípade podlieha režimu Občianskeho zákonníka. V zmysle vyššie uvedeného mám za to, že reálne nedošlo k naplneniu obsahu základného práva na súdnu ochranu tak, ako to vyplýva z ustálenej judikatúry ústavného súdu.*“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti týmto nálezom:

„Právo obchodnej spoločnosti Elektro-inžiniering, s.r.o., so sídlom Rakytovská cesta 130, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 36 788 121 na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo podľa čl.1 Dodatkového protokolu k Dohovoru porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 63Cb/32/2012 - 189 zo dňa 28. 01. 2013 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 41 Cob 96/2013 a zároveň prikazuje Okresnému súdu Banská Bystrica, aby vo veci

č. k. 63Cb/32/2012, začal opätovne konať do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu z 28. januára 2013

Sťažovateľka v petite sťažnosti namieta porušenie ňou označených práv rozsudkom krajského súdu zo 16. októbra 2013 a rozsudkom okresného súdu z 28. januára 2013, a preto sa domáha ich zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie okresnému súdu. Ústavný súd vo vzťahu k preskúmaniu rozsudku okresného súdu z 28. januára 2013 konštatuje, že postup okresného súdu a jeho rozsudok boli preskúmateľné na základe dostupného opravného prostriedku – odvolania, ktorý sťažovateľka využila, a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu zo 16. októbra 2013

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu a dnes už ustálenú judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu,

ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenaajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu zo 16. októbra 2013.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku okrem iného uviedol:

„Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že navrhovateľ síce vypracoval štúdiu -vstupné technické údaje pre SEPS, a.s., ktoré aj odporcovi odovzdal, avšak odvolací súd sa stotožňuje s tým, že navrhovateľ nepreukázal, že medzi účastníkmi konania bola uzatvorená ústna zmluva o dielo. Zároveň odvolací súd má jednoznačne preukázané, že za žalovaného odporcu v dobe, keď malo dôjsť k uzatvoreniu zmluvnému vzťahu, boli oprávnení konať dvaja konatelia spoločne, čo sa v danom prípade nestalo. Prvostupňový súd teda dospel z vykonaného dokazovania k správne právnemu názoru, že v danom prípade nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo, pričom navrhovateľovi vzniklo právo na bezdôvodné obohatenie v rozsahu plnenia. Z dôvodu, že navrhovateľ účtoval cenu vykonaných prác podľa Sadzobníka Unica, ide o sumu obvyklú pre zhotovenie obdobnej štúdie. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie i v súvislosti so vznikom nároku navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia v súlade s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka a správne dospel k záveru, že má za preukázané, že odporca aj keď osobne od navrhovateľa štúdiu neprevzal, mohli ju prevziať tam pracujúce sekretárky odporcu a zároveň je preukázané, že štúdie boli

osobne doručené spoločnosti SEPS a.s., čím prvostupňový súd dospel k správne mu názoru, že navrhovateľovi vzniká právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Z dôvodu, že odporca namietol premlčanie nároku navrhovateľa v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka, prvostupňový súd pristúpil k ustáleniu, či sa v danej veci jedná o vydanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, alebo o vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy. Prvostupňový súd mal za preukázané, že zo strany odporcu nedošlo k prejavieniu vôle uzavrieť zmluvný vzťah s navrhovateľom o takom obsahu, ktorý tvrdil navrhovateľ, a preto mal za to, že sa jedná o prípad vydania bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Z tohto dôvodu prvostupňový súd sa priklonil k judikátom predloženým zo strany odporcu, a to napr. k rozhodnutiu NS ČR 28 Cdo 367/2009 zo dňa 10. 8. 2010, v ktorom dovolací súd konštatoval, že úprava premlčania obsiahnutá v Obchodnom zákonníku nie je vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu úpravou komplexnou. Obchodný zákonník predstavuje v rámci posúdenia premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia lex specialis voči Zákonníku občianskemu. Z uvedeného vyplýva, že otázky Obchodným zákonníkom neupravené sa riešia podľa príslušných ustanovení Zákonníka občianskeho. V prípadoch sinallagmatických (správne synalagmatických, pozn.) záväzkov vznikajúcich z dvojstranných neplatných zmlúv teda musí síce prihliadnuť k ustanoveniam § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka, čím však nie je vylúčená aplikácia ustanovenia § 457 a § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Z dôvodu, že prvostupňový súd nemal preukázané, že v danom prípade by sa jednalo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, v danom prípade prichádza do úvahy podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčacia lehota tri roky, pričom prvostupňový súd mal za preukázané, že k odovzdaniu projektovej štúdie navrhovateľom pre odporcu došlo dňom 27. 3. 2008, resp. 28. 3. 2008, teda trojročná lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula dňom 28. 3. 2011, pričom navrhovateľ podal návrh na súd až dňa 23. 12. 2011, a preto súd v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nárok navrhovateľovi nepriznal.

Odvolačný súd konštatuje, že sa stotožnil s právnym a skutkovým stavom, z ktorého vychádzal prvostupňový súd pričom k námietke navrhovateľa, že v danom prípade sa jedná o obchodno - právny vzťah, a teda že na premlčanie treba prihliadať podľa ustanovení

Obchodného zákonníka, podľa ktorého je štvorročná premlčacia lehota, a teda si uplatnil svoj nárok včas, odvolací súd uvádza, že ním predložené judikáty, o ktoré opiera svoj právny názor sú už judikatúrou prekonané, a preto je potrebné prihliadať k judikatúre novšej, podľa ktorej je možné aplikovať ustanovenie § 457 a § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka aj na záväzky vznikajúce z dvojstranných neplatných zmlúv s prihliadnutím k ustanoveniu § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka. Zároveň odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí dostatočne a v celom rozsahu vysporiadal so všetkými vzniknutými skutkovými a právnymi námietkami účastníkov konania, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s prijatými závermi vyslovenými prvostupňovým súdom vo svojom rozsudku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd po preskúmaní veci rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p., ako vecne správny potvrdil...“

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany

dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1

ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený. Podľa názoru ústavného súdu nemožno teda namietaný rozsudok krajského súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka.

V súvislosti so sťažovateľkou deklaroványm prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy teda vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach

patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02) a taktiež nie je možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovacia prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

Inými slovami, ústavno-súdna korekcia rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade sťažovateľky by teda bola možná len v tých prípadoch, ak by konanie a rozhodnutie všeobecného súdu priamo zasahovalo do práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý proces podľa dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/2001), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05). Ústavný súd nezistil žiadnu z týchto ani inú tu výslovne neuvedenú skutočnosť, ktorá by namietaný rozsudok krajského súdu robila ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim ústavno-súdnu korekciu z dôvodu zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie.

V závere teda ústavný súd konštatuje, že nezistil, aby krajský súd v namietanom rozsudku použil takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, konkrétne Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka, ktorá by bola popretím účelu a významu týchto právnych kódexov (pozri k tomu bližšie napr. Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava : Eurokódex, 2011, s. 1230, alebo Weinhold, D.: Promlčení a prekluze v obchodných záväzkových vzťahoch. Praha : C. H. Beck, 2000, s. 58 – 61). Rovnako ústavný súd nezistil, že by dôvody, na ktorých je založený namietaný rozsudok krajského súdu, absentovali, boli zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky, a závery krajského súdu nie sú jednostranné a ani v extrémnom rozpore

s princípmi spravodlivosti. V dôsledku už vysloveného názoru ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených (zrušenie namietaného rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie úhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2015